

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 59/2019-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Metrostav Slovakia a. s., Mlynské nivy 68, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou Tomášek & partners, s. r. o., Rožňavská 2, Bratislava, v menej ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Juraj Tomášek, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Cob 158/2018-615 z 28. septembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Metrostav Slovakia a. s. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti Metrostav Slovakia a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20

ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Cob 158/2018-615 z 28. septembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola ako právna nástupkyňa žalobkyne účastníčkou konania o zaplatenie dlžnej sumy. Konanie sa začalo na Okresnom súde Pezinok (ďalej len „okresný súd“) podaním žaloby 28. decembra 2009. Podaním z 27. februára 2018 zobrala sťažovateľka žalobu v plnom rozsahu späť bez udania dôvodu. Zároveň žiadala, aby okresný súd zrušil pojednávanie nariadené na 7. marec 2018 a rozhodol o vrátení zaplateného súdneho poplatku za podanie žalobného návrhu. Na základe predmetného späťvzatia sťažovateľky okresný súd uznesením č. k. 36 Cb 61/2013-583 vydaným na pojednávaní 7. marca 2018 (na ktorom sa zúčastnila iba právna zástupkyňa žalovaného, pozn.) konanie zastavil a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania. Sťažovateľka podala proti predmetnému uzneseniu v časti výroku o náhrade trov konania odvolanie. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie okresného súdu č. k. 36 Cb 61/2013-583 zo 7. marca 2018 v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Sťažovateľka v prvom rade namieta, že stranou konania, ktorá zavinila zastavenie predmetného súdneho konania, nebola ona ako právny nástupca pôvodnej žalobkyne, hoci žalobný návrh zobrala v konečnom dôsledku späť. Sťažovateľka totiž tvrdí, že tak urobila preto, lebo žalovaný svoj dlh splatil po začatí sporu a samotná žaloba bola teda dôvodná.

3.1 Sťažovateľka ďalej uviedla, že dôvodnosť žaloby nebola spochybnená ani žalovaným. Ten na pojednávaní konanom 7. marca 2018 uviedol, že žalovaná pohľadávka bola v roku 2014 (t. j. po podaní žaloby) zaplatená. Zaplatenie žalovanej sumy po podaní žaloby žalovaný nepoprel ani vo svojom vyjadrení k odvolaniu zo 14. septembra 2018, avšak z dôvodu, aby sa vyhol plateniu náhrady trov konania, v tomto vyjadrení ako nové tvrdenie uviedol, že žaloba bola podaná v čase, keď už údajne existovala dohoda

o postúpení práv a povinností medzi sťažovateľkou a spoločnosťou H & H ADVISORY GROUP, s. r. o., predmetom ktorej mala byť pohľadávka sťažovateľky voči žalovanému.

3.2 Sťažovateľka poukázala na rozhodnutie ústavného súdu (III. ÚS 678/2016), podľa ktorého ak krajský súd bez akejkoľvek opory v dokazovaní spochybní dôvodnosť podanej žaloby a na základe toho potom svojvoľne rozhodne o trovách konania, ide o porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

4. Sťažovateľka taktiež poukazuje na skutočnosť, že krajský súd jej nedoručil vyjadrenie žalovaného k odvolaniu zo 14. septembra 2018. Sťažovateľka sa k tomuto vyjadreniu nemohla vyjadriť, čo podľa nej predstavuje porušenie princípu kontradiktórnosti, a teda aj základného práva na súdnu ochranu.

5. Sťažovateľka tvrdí, že vo svojom odvolaní uviedla ďalšie dve argumentačné línie, ktorými sa krajský súd pri rozhodovaní o jej odvolaní vôbec nezaoberal. Jednak, že žalovaný si v priebehu konania neuplatnil nárok na náhradu trov konania, a jednak, že žalovanému ani žiadne trovy nevznikli, pretože prvé úkony právnej služby (účasť na jedinom pojednávaní, na ktorom bolo vyhlásené uznesenie o zastavení konania, pozn.) vykonal právny zástupca žalovaného až po samotnom späťvzatí žaloby, a preto ich sťažovateľka považuje za bezúčelné. Ak by bola sťažovateľka nútená zaplatiť žalovanému náhradu týchto bezúčelných trov konania, došlo by podľa nej k porušeniu jej základného práva vlastníť majetok.

6. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.09.2018, č. k.: 3Cob/158/2018-615 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.09.2018, č. k.: 3Cob/158/2018-615 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. *Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy konania podľa vyčíslenia do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu na účet právneho zástupcu.*“

II.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

9.1 Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11.1 Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

12. K porušeniu už označených práv došlo podľa sťažovateľky tým, že krajský súd v rámci rozhodovania o trovách konania (o odvolaní sťažovateľky, ktorým napádala výrok prvostupňového súdu o náhrade trov konania, pozn.) nesprávne vyhodnotil, ktorý z účastníkov zapríčinil zastavenie konania, ďalej tým, že všeobecný súd rozhodol o náhrade trov konania napriek tomu, že žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil, a napokon aj tým, že všeobecný súd nezrušil po späťvzatí žaloby už nariadené pojednávanie, pričom účasťou právneho zástupcu žalovaného na tomto pojednávaní vznikli žalovanému neúčelné trovy právneho zastúpenia.

13. Ústavný súd na posúdenie opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľky preskúmal odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, v ktorom tento príčiny

zastavenia konania posúdil takto: „*V danej veci žalobca dňa 28.2.2018 vzal žalobu späť v celom rozsahu bez uvedenia dôvodu. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie v napadnutom uznesení, že žalovaný (z kontextu je zrejmé, že ide o zjavnú nesprávnosť, správne malo byť žalobca, pozn.) svojim konaním procesné zaviniť zastavenie konania, späťvzatie žaloby nebolo vyvolané okolnosťami na strane žalovaného, nedošlo ani k zaplateniu žalovanej sumy a nenastala žiadna iná skutočnosť, ktorou by žalovaný zaviniť zastavenie konania. Žalobca iba poukázal v odvolaní na to, že zo skutočností, ktoré vyšli najavo počas konania a zo súdneho spisu vyplývala nevyhnutnosť späťvzatia žaloby. Na základe uvedeného zastavenie konania procesné zaviniť žalobca a z uvedeného dôvodu súd priznal žalovanému náhradu trov konania.*“

13.1 Odvolaciu námietku sťažovateľky, že žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil, krajský súd v napadnutom uznesení reflektoval iba všeobecne formulovanými poukazmi na právnu úpravu náhrady trov konania a účelom, resp. zmyslom náhrady trov konania.

13.2 K odvolacej námietke, že súd nesprávne pripustil konanie pojednávania po späťvzatí žaloby, krajský súd uviedol: „*Odvolací súd taktiež uvádza, že žalobca mal možnosť, ako i žalovaný sa oboznámiť s tým, či plánované pojednávanie vytyčené na 7.3.2018 bolo zrušené alebo nie, čo však neurobil. Žalobca dňa 28.2.2018 žiadal súd o zrušenie pojednávania, pričom oznámenie súdu o zrušení vytyčeného pojednávania na deň 7.3.2018 mu nebolo oznámené. V zmysle uvedeného nemal mať žalobca pochybnosti o konaní pojednávania na 7.3.2018.*“

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne

s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

15. Vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu nákladov konania sám osebe nedosahuje spravidla intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010, I. ÚS 134/2016) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t.j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o nákladoch konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

16. Taktiež je potrebné zdôrazniť, že ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy, pričom vo svojej judikatúre sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti preskúmané (napr. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010). Z tohto postavenia mu preto neprislúcha posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému krajský súd pri interpretácii a aplikácii zákona dospel. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či napadnuté uznesenie krajského súdu spĺňalo požiadavku ústavnosti (odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v intenciách čl. 46 ods. 1 ústavy), rešpektujúc pritom svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého postup všeobecného súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania v predmetnej veci) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

17. Ústavný súd konštatuje, že žalobkyňa (sťažovateľka, pozn.) späťvzatie svojej žaloby žiadnym spôsobom neodôvodnila, pričom tvrdenie, že zastavenie konania zaviniť žalovaný, prvýkrát uviedla až vo svojom odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu. Krajský súd teda správne poukázal na skutočnosť, že sťažovateľka vzala žalobu späť v celom rozsahu bez uvedenia dôvodu, preto nemožno urobiť záver, že krajský súd rozhodol bez akejkoľvek opory v dokazovaní, tak ako to naznačovala sťažovateľka. Ústavný súd ale zároveň uznáva, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je vo vzťahu k odvolacím námietkam sťažovateľky značne lakonické a stručné (pozri body 13 a 13.1). Napriek tomu však aj vzhľadom na zníženú dôležitosť charakteru rozhodovania o trovách konania z ústavnoprávneho hľadiska nemožno uzavrieť, že by krajský súd v danej veci postupoval svojvoľne alebo akýmkoľvek iným zjavne nesprávnym spôsobom vykladal, resp. aplikoval príslušné právne predpisy.

17.1 V obmedzenej miere možno argument o zníženej dôležitosti rozhodovania o trovách konania použiť aj proti námietke sťažovateľky týkajúcej sa porušenia princípu kontradiktórnosti konania (bod 4). Pri posudzovaní porušenia princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní, ku ktorému dochádza nedoručením vyjadrenia účastníka konania (strany sporu) protistrane, je potrebné zohľadniť obsahový význam neoboznámeného vyjadrenia [napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 18. 10. 2007 vo veci Asnar proti Francúzskej republike, sťažnosť č. 12316/04; rozsudok ESLP z 3. 7. 2008 vo veci Vokoun proti Českej republike, sťažnosť č. 20728/05]. Ak neoznámenie písomných vyjadrení alebo dokumentov v konaní a nemožnosť sťažovateľa sa k nim vyjadriť nemá žiaden vplyv na výsledok konania, pretože prijatý právny prístup neumožňuje ďalšiu diskusiu, nedoručenie vyjadrenia protistrany sťažovateľovi a s tým spojená nemožnosť sťažovateľa sa k nemu vyjadriť nemôže predstavovať porušenie práva na spravodlivé súdne konanie (rozsudok ESLP z 15. 6. 2004 vo veci Stepinska proti Francúzskej republike, č. sťažnosti 1814/02, bod 18; rozsudok ESLP z 21. 3. 2006 vo veci Sale proti Francúzskej republike, sťažnosť č. 39765/04, body 18 a 19; rozsudok ESLP z 15. 2. 2007 vo veci Verdú Verdú proti Španielskemu kráľovstvu, sťažnosť č. 43432/02, body 26 až 28). Aplikácia princípu rovnosti zbraní v postupe konajúceho súdu má zaručiť rozumný stav rovnováhy, v ktorom protistrana môže reagovať na relevantné

argumenty druhého účastníka konania (III. ÚS 402/2008). Z toho vyplýva, že je na uvážení konajúceho súdu, či bude predstreté argumenty považovať za podstatné a ako také ich predloží na konfrontáciu druhej strane. Konajúci súd popri rovnosti účastníkov konania (strán sporu) musí totiž zaručiť aj plynulosť a rýchlosť konania, čo predpokladá selekciu len podstatných argumentov, ktoré bude súd predkladať na vyjadrenie protistrane. Navyše v konečnom dôsledku všeobecný súd nerozhoduje o náhrade trov konania na základe vyjadrení strán v konaní, ale na základe skutočností, resp. úkonov zistených zo súdneho spisu. Ak preto krajský súd sťažovateľke nedoručil vyjadrenie žalovaného k jej odvolaniu proti výroku o náhrade trov konania, toto jeho konanie nedosahuje intenzitu možného porušenia princípu kontradiktórnosti a ani jej základného práva na súdnu ochranu.

17.2 Na margo námietky sťažovateľky, že žalovaný si v predmetnom konaní neuplatnil náhradu trov konania, ústavný súd dodáva, že právo na náhradu trov konania vzniká zo zákona [§ 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“)] a nemožno ho strane uprieť len preto, že si ho neuplatnila. Taktiež žiadne ustanovenie procesného predpisu nestanovuje konajúcemu súdu, aby po späťvzatí žaloby bezodkladne zrušil nariadené pojednávanie, resp. že po späťvzatí žaloby sa už pojednávanie nesmie uskutočniť. Je práve záležitosťou konajúceho súdu, aby po zvážení všetkých relevantných okolností prípadu rozhodol, či po späťvzatí žaloby nariadené pojednávanie zruší, alebo o zastavení konania rozhodne na už nariadenom pojednávaní.

17.3 K sťažovateľkinej námietke, že žalovanému v predmetnom konaní nevznikli žiadne trovy (pretože účasť právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní 7. marca 2018 bola pre späťvzatie žaloby neúčelná, pozn.), ústavný súd uvádza, že táto smeruje proti zjavne nesprávne identifikovanému rozhodnutiu všeobecného súdu, pretože rozhodovanie o náhrade trov konania má dve samostatné fázy. Prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Druhou je rozhodovanie vyššieho súdneho úradníka na súde prvej inštancie, ktorý rozhodne o konkrétnej výške náhrady trov konania, resp. o tom, či trovy konania úspešnej strany boli vynaložené účelne. Až na základe konkrétneho rozhodnutia súdu v tejto druhej fáze vzniká

jednej strane voči druhej strane právo na plnenie, teda až v tomto momente môže byť aj zasiahnuté do základného práva vlastníť majetok. Sťažovateľka pred ústavným súdom napáda iba rozhodovanie všeobecných súdov v prvej fáze, ale v tejto časti svojej sťažnosti argumentuje *de facto* proti potenciálnemu a nešpecifikovanému rozhodnutiu všeobecného súdu, ktoré spadá do druhej fázy rozhodovania o náhrade trov konania.

18. Ústavný súd navyše poukazuje aj na skutočnosť, že sťažovateľka sa uchádzala o ústavnú ochranu svojich práv sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v právnej veci, ktorej predmetom je náhrada trov konania za jeden, prípadne dva úkony právnej pomoci, ktoré sťažovateľka spája s účasťou právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní 7. marca 2018. Z tohto hľadiska ide nepochybne o právnu vec, ktorú možno označiť ako bagateľnú. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na § 422 ods. 1 písm. a) CSP, z ktorého vyplýva neprípustnosť dovolania, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada (obdobné ustanovenie obsahoval aj Občiansky súdny poriadok v prvej vete § 238 ods. 5, podľa ktorého dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy). Ústavný súd podotýka, že desaťnásobok minimálnej mzdy za rok 2018 predstavuje sumu 4 800 €, čo prevyšuje potenciálnu náhradu trov konania v predmetnej veci. Za okolností, keď Civilný sporový poriadok (obdobne ako predtým Občiansky súdny poriadok) vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, je proti logike pripustiť, aby porovnateľná vec bola predmetom ústavného prieskumu. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takýchto veciach prichádza do úvahy taktiež iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré by mohli mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv (m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015, I. ÚS 56/2017), resp. v prípadoch, ak pôjde o takú intenzitú zásahu, ktorá kolide s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (pozri nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13, bod 27).

19. Podľa názoru ústavného súdu žiadna zo sťažovateľkou uvedených skutočností nepredstavuje také extrémne porušenie práva na súdnu ochranu, ktoré by vyvolalo potrebu ingerencie ústavného súdu do rozhodnutia o náhrade trov konania. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 122/05). Krajský súd sa v napadnutom uznesení napriek jeho stručnosti takéhoto výkladu či aplikácie zákonného predpisu nedopustil, preto napriek diskomfortu sťažovateľky, ktorý vyjadrila vo svojej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, tento v tomto prípade ani nevidí priestor na svoj zásah smerujúci k zrušeniu napadnutého uznesenia krajského súdu.

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd teda konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a napadnutým uznesením krajského súdu a konaním, ktoré tomuto uzneseniu predchádzalo, nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala porušenie označeného základného práva a možnosť vyslovenia jeho porušenia po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

21. Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka odôvodnila porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy až možnosťou, ak by bola skutočne nútená uhradiť náhradu trov konania žalovanému, čím by malo nastať zmenšenie jej majetku. Ako už ale ústavný súd uviedol (bod 17.3), akýkoľvek konkrétny majetkový následok môže sťažovateľke spôsobiť až rozhodovanie okresného súdu v druhej fáze rozhodovania o náhrade trov konania, pričom sťažnosťou adresovanou ústavnému súdu sťažovateľka napáda iba rozhodovanie všeobecných súdov v jeho prvej fáze, a preto ani medzi napadnutým uznesením krajského súdu a základným právom sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by umožňovala vysloviť jeho porušenie po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

22. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Po odmietnutí ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2019